

אָחוּט
אָחוּט

הַלַּל
הַלַּל

תרגומי השירה הלירית לעברית מרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе на иврит Адольфа Гомана

בְּלָה אַחְמַדוּלִינָה

Б.Ахмадулина

СТИХИ

שירים

adolf.goman@gmail.com

בלה אחמדולינה

(1937 – 2010)

Оглавление:

Краткая биографическая справка

По улице моей который год

В тот месяц май, в тот месяц мой

Взойти на сцену

Девушка

Дождь в лицо и ключицы

Заклинание

Мы расстаемся — и одновременно

Не уделяй мне много времени

Ни слова о любви...

О, мой застенчивый герой...

Посвящение

Пришла. Стоит. Ей восемнадцать лет...

Прощание

Сказка о дожде

Стихотворение, написанное давным-давно

Цветы

Я и ты

תוכן העינים:

[על בלה אחמדולינה](#)

[שנים ברחוב מבעד לחלון](#)

[אזי, בחדש מאי שלי](#)

[לעלות על הבמה](#)

[עלמה](#)

[על פני גשם, רעם](#)

[לחש](#)

[אנחנו נפרדים – ובמקביל לפתע](#)

[אל תבזבז עלי זמן יתר](#)

[על אהבה אף צליל...](#)

[ובכן, גיבור ביטן שלי ...](#)

[הקדשה](#)

[באה. עומדת. בת שמונה עשרה...](#)

[פרדה](#)

[מעשיה על גשם](#)

[השיר שנכתב לפני זמן רב](#)

[פרחים](#)

[אני ואת](#)

Краткая биографическая справка

על בלה אחמדולינה

בלה אחמדולינה הייתה משוררת רוסייה וסובייטית.

בלה אחמדולינה נולדה במוסקבה. אביה היה ממוצא טטרי וכיהן בתפקיד בכיר בממשל, אמה הייתה מתרגמת בעלת שורשים איטלקיים. עוד בתקופת בית הספר אחמדולינה החלה לכתוב שירה.

כבר במהלך שנות ה-50 פורסמו שיריה בירחונים ספרותיים.

בשנת 1960 אחמדולינה סיימה ללמוד במכון לספרות במוסקבה. במהלך הלימודים היא סולקה לזמן מה עקב התנגדותה להצטרף לרדיפות נגד בוריס פסטרנק.

ספר השירים הראשון שלה התפרסם בשנת 1962 ובהמשך פורסם כל מספר שנים ספר חדש, הספר האחרון יצאה לאור בשנת 2000. על היצירות שלה הוענק למשוררת פרס ברית המועצות בשנת 1989 ופרס הפדרציה הרוסית בשנת 2004. במהלך השנים היא זכתה במספר רב של פרסים נוספים.

בשנת 1959 כתבה אחד מהשירים המפורסמים שלה, אשר הולחן בשנת 1975 על ידי מיכאל טריברדייב לסרט של אלדר ריאזנוב "רומנסה אחזרית". עוד מספר שירים שלה הולחנו על ידי אנדריי פטרוב ושולבו בסרטים סובייטים.
בשנים 1955-1958 היא הייתה נשואה למשורר יבגני יבטושנקו.

בשנת 1964 אחמדולינה שיחקה בסרט בבימוי של ואסילי שוקשין. במהלך שנות ה-60 היא כתבה כמה תסריטים לסרטים על פי יצירות של הסופר יורי נגיבין שהיה בעלה דאז.
בשנת 1970 המשוררת ביקרה בגאורגיה שהרשימה אותה מאוד. אז החלה לתרגם לרוסית יצירות של משוררים גאורגיים כניקולוז ברתשווילי, גלקטיון טאבידזה ומשוררים נוספים.
בשנת 1974 בלה אחמדולינה התחתנה בפעם הרביעית והאחרונה.

אחמדולינה הייתה ידועה כתומכת בתנועת הדיסידנטים. פעמים רבות היא התבטאה להגנת אנדריי סחרוב, ולדימיר ווינוביץ' ופעילים נוספים. הודעותיה פורסמו בעיתון הניו יורק טיימס ושודרו בתחנות רדיו קול אמריקה ובקול השלום. בשנת 1979 השתתפה בהכנת אלמנך ספרותי בשם "מטרופול", שפורסם בפריז ללא ידיעת הצנזורה הסובייטית. בשנת 1993 היא הייתה בין חותמי "מכתב 42" שתמך במדיניותו של בוריס ילצין.

בשנים האחרונות לחייה אחמדולינה הייתה חולה מאוד.
חלק משיריה תורגמו לעברית בספר "אגדה של גשם" בתרגום של אריה אהרוני.
יוסף ברודסקי כינה את אחמדולינה "ממשיכה של קו פושקין-לרמונטוב בשירה הרוסית". בפברואר 2013 הציע ולדימיר פוטין לכלול את שירה בתוכנית הלימודים של בתי הספר.

(מתוך "ויקיפדיה")

Белла Ахмадулина

* * *

По улице моей который год
звучат шаги - мои друзья уходят.
Друзей моих медлительный уход
той темноте за окнами угоден.

Запущены моих друзей дела,
нет в их домах ни музыки, ни пенья,

בלה אחמדולינה

שנים ברחוב מבעד לחלון

שנים ברחוב מבעד לחלון
נשמעת צעדה – שורת רעי עוברת.
החשכה בחוץ שבעת רצון
מהסתלקות רעי אטית גוברת.

מצב עניניהם כלו תוגה,
מבתייהם שירה לא מחלחלת,

и лишь, как прежде, девочки Дега
голубенькие оправляют перья.

Ну что ж, ну что ж, да не разбудит страх
вас, беззащитных, среди этой ночи.
К предательству таинственная страсть,
друзья мои, туманит ваши очи.

О одиночество, как твой характер крут!
Посверкивая циркулем железным,
как холодно ты замыкаешь круг,
не внемля увереньям бесполезным.

Так призови меня и награди!
Твой баловень, обласканный тобою,
утешусь, прислонясь к твоей груди,
уююсь твоей стужей голубою.

Дай стать на цыпочки в твоём лесу,
на том конце замедленного жеста
найти листву, и поднести к лицу,
и ощутить сиротство, как блаженство.

Даруй мне тишь твоих библиотек,
твоих концертов строгие мотивы,
и - мудрая - я позабуду тех,
кто умерли или доселе живы.

И я познаю мудрость и печаль,
свой тайный смысл доверяют мне предметы.
Природа, прислонясь к моим плечам,
объявит свои детские секреты.

И вот тогда - из слез, из темноты,
из бедного невежества бывшего
друзей моих прекрасные черты

ורק כמו בעבר רקדניות דגה
עוד מסדירות נוצות רכות של תכלת.

ובכן, לואי ופחד לא יכרית
לכם, חסרי-אונים, את התרדמת.
תשוקה עזה לבגד כה מסתורית
את עיניכם, הידידים, עוממת.

בדידות! חמור אפיה, קשה חבוק.
בברק-מחוגתה, קרה כמו קרח,
נועלת את נשות-נפש, את החוג
בלי קשב למלים חסרות כל ערה.

קראי לי! תני לי, העניקי פרס!
אזי כילד מפנק שעשועיה
כבר אתנחם עלי חזה ברז
של קר כחל שלה, שתיקת ימיה.

תני לעמד על קצות אצבעותי
ביערה, על קצה תנועה בקשי
למצא עלוה, למשה אלי פני
ולהרגיש יתמות שלי כאשר.

תני שקט ספריות שלה וקצת
מרצינות צלילים בין הערבבים,
ובחכמתי אשכח כלם לעד
אשר כבר מתו או חיים עדין.

אלמד מהות דברים בהדרגה,
אלמד עצבות, אלמד עד עמק דעת.
וטבע בכתפי בלאט יגע,
את סוד ילדות שלו אוכל לדעת.

ואז מתוך דמעות ואפלה,
מתוך בורות דלה של שנות עברו
תוים של ידידי ביפי הנפלא

появятся и растворятся снова.

יִפְּיעוּ לְפָנַי וְשׁוּב יִחְוִירוּ.

1959 בגיל 22

שיר ללחן מיכאל טריברדייב בביצוע אלה פוגצ'ובה באתר
<https://www.youtube.com/watch?v=2GNehBn6fww>

В тот месяц май, в тот месяц мой

אָזי, בְּחֹדֶשׁ מַאי שְׁלִי

В тот месяц май, в тот месяц мой
во мне была такая легкость,
и, расстилаясь над землей,
влекла меня погоды летность.

אָזי, בְּחֹדֶשׁ מַאי שְׁלִי,
הָיָה בִּי חוֹשׁ קְלִילוּת וּמְרִץ,
וּמְזַג הָאָוִיר אוֹתִי
מְשֶׁה לְעוֹף מַעַל לָאָרֶץ.

Я так щедра была, щедра
в счастливом предвкушенье пенья,
и с легкомыслием щегла
я окунала в воздух перья.

הָיִיתִי כֹּה בְּזָבְזוּנִית,
בְּצִפְיָהּ לְאִשֶׁר שָׁרְתִי,
וְעַם פְּזִיזוּת שֶׁל הַסְּנוּנִית
אֶת נוֹצוֹתַי בְּאוֹר טְבִלְתִּי.

Но, слава богу, стал мой взор
и пронизательней, и строже,
и каждый вздох и каждый взлет
обходится мне все дороже.

אָבֵל, תּוֹדָה לָאֵל, עֵינֵי
יוֹתֵר חֲדָה, יוֹתֵר רִיאָלִית;
נְשִׁימָתִי, הַמְרָאֲתִי
כָּעַת הַרְבֵּה יוֹתֵר עוֹלָה לִי,

И я причастна к тайнам дня.
Открыты мне его явления.
Вокруг оглядываюсь я
с усмешкой старого еврея.

וְחֶשֶׁה אֵיךְ חֵי יוֹם סְבוּיָהּ,
אֶת סוּדוֹתַי אֲנִי יוֹדַעַת
וּמְסִתְפֹּלֶת בְּגַחוּךְ
שֶׁל יְהוּדֵי זְקֵן רַב דַּעַת.

Я вижу, как грачи галдят,
над черным снегом нависая,
как скучно женщины глядят,
склонившиеся над вязаньем.

אֲנִי רוֹאָה אֶת הָעוֹרְבִים,
מְתַקְוֹטְטִים בְּרַעַשׁ יָתֵר,
אֶת שְׁעֵמוֹם שֶׁל הַנָּשִׁים,
כְּפוֹפוֹת מַעַל לְחוּט בְּחֹדֶר,

И где-то, в дудочку дудя,

וְיִלֵּד לֹא מִכָּר נְמִרִץ,

не соблюдая клумб и грядок,
чужое бегают дитя
и нарушает их порядок.

מְרוּב הַחֶפֶשׁ מִשְׁתַּגֵּעַ,
בְּעֵרוּגוֹת בְּלִי הֶרֶף רֶץ
וְאֵת סֹדְרָן מְקַעֵקַע.

Взойти на сцену

Пришла и говорю: как нынешнему снегу
легко лететь с небес в угоду февралю,
так мне в угоду вам легко взойти на сцену.
Не верьте мне, когда я это говорю.

О, мне не привыкать, мне не впервой, не внове
взять в кожу, как ожог, вниманье ваших глаз.
Мой голос, словно снег, вам упадает в ноги,
и он умрет, как снег, и обратится в грязь.

Неможется! Нет сил! Я отвергаю участь
явиться на помост с больничной простыни.
Какой мороз во лбу! Какой в лопатках ужас!
О, кто-нибудь, приди и время растяни!

По грани роковой, по острию каната-
плясунья, так пляши, пока не сорвалась.
Я знаю, что умру, но я очнусь, раз надо.
Так было всякий раз. Так будет в этот раз.

Исчерпана до дна пытливыми глазами,
на сведенье ушей я трачу жизнь свою.
Но тот, кто мной любим, всегда спокоен в зале –
Себя не сохраню, его не посрамлю.

Измучена гортань кровотечением речи,
но весел мой прыжок из темноты кулис.
В одно лицо людей, все явственней и резче,
сливаются черты прекрасных ваших лиц.

לעלות על הבמה

עליתי ואומרת: כמו שקל לְשֵׁלֵג,
כְּדִי חֶרֶף לְרִצּוֹת, לְעוֹף מֵהַמְרוֹם, -
כְּדִי לְרִצּוֹת אֲתֶכֶם, כִּי קָל לִי זֶה הַחֶלֶק.
(אֵל תֵּאֱמִינוּ לְמַלִּים שְׁלִי עַד תֵּם.)

לִי לֹא חֲדָשׁ וְלֹא לְרֵאשׁוֹנָה הַקָּטָע -
כּוֹנֵה כְּזֹאת מִתְשׁוּמֵת לֵב שֶׁל עֵינֵיכֶם.
קוֹלִי יִפֹּל כְּמוֹ שֵׁלֵג לְרַגְלֵיכֶם מִטָּה,
יְמוֹת כְּבוֹץ בְּמַיִם בְּלִי לְהַעֲרֵם.

אֵין כּוֹחַ! עֵיפָה! הִנְנִי מִתְכַּחֶשֶׁת
כְּמִסְדִּין שֶׁל בֵּית חוֹלִים לְבוֹא לְכָאן.
אֶךְ אֵיזָה כְּפוֹר בְּמַצַּח וְאֵימָה בּוֹשֵׁט!
לוֹ מִיִּשְׁהוּ יְבוֹא לְמַתֵּחַ אֶת הַזְּמַן!

לְאֶרֶךְ סֶף הַסּוֹף, עַל חוּד שְׁלוֹ, לְאֶרֶךְ...
אֵת רִקְדָּנִית? עַד שֶׁתִּפְּלִי רִקְדִי יָפָה.
אֲנִי אֲמוֹת, אֶךְ אֲתַעוֹרֵר לְפִי הַצֶּרֶךְ.
כִּי זֶה הִיא תְּמִיד. הַפֶּעַם גַּם יְהִיהָ.

עַד תֵּם מִצּוֹ חַיִּי בְּסִקְרָנוֹת עֵינַיִם,
בְּהַקְשֵׁבֶת אֲזִנִּי קֵהֵל שְׁלֹא יִחְמִיא.
אֶךְ בְּאוֹלָם אֶהוּב עָלַי שְׁלוּב יְדֵיִם,
וְלֹא אֲבִיךָ אוֹתוֹ בְּהַצֵּלֶת עֲצָמַי.

וּכְבֵּר גְּרוֹנִי נִשְׁחַק מֵהִנְאוּם עַד דָּמָם,
אֶךְ קִפִּיצְתִּי מִחֹשֶׁךְ הַקְּלָעִים קֵלָה.
וּמִתְמַזְגוֹת לְמִין פְּרֻצוֹף אֶחָד אוֹ צֶלֶם
תְּכוּנוֹת פְּנִים יְפוֹת שֶׁל כָּל הַקְּהֵלָה.

Я обращаю в поклон нерасторопность жеста.
Нисколько мне не жаль ни слов, ни мук моих.
Достанет ли их вам для малого блаженства?
Не навсегда прошу – пускай на миг, на миг...

Девушка

Мы рассуждаем про искусство.
Но речь пойдет и о любви.
Иначе было б очень скучно
следить за этими людьми.

Взгляни внимательней, пристрастней:
холсты, луга, стихи, леса —
все ж не бессмертней, не прекрасней
живого юного лица.

Не знаем мы, что будет дальше,
что здесь всерьез, а что игра.
Но пожелаем им удачи,
любви, искусства и добра.

Дождь в лицо и ключицы

Дождь в лицо и ключицы,
и над мачтами гром.
Ты со мной приключился,
словно шторм с кораблем.

То ли будет, другое...
Я и знать не хочу –
разобьюсь ли о горе,
или в счастье влечу.

ואטיות מְחֹנָה לְקִדְתִּי הוֹפְכֶת.
לִי לֹא חֶבֶל עַל יְסוּרֵי הַיּוֹם כְּמַעֵט.
הָאֵם יִסְפִּיקוּ הֵם לָכֶם לְרַגַע נַחַת?
לֹא לְעוֹלָם, לֹא רַק לְרַגַע, רַגַע קֵט...

עלמה

אֲנַחְנוּ מְדַבְּרִים עַל אֲמֵנוֹת.
אך גם על אהבה יהיה זה טוב.
אחרת זה משעמם פשוט -
אחר האנשים כאן לעקב.

שִׁים לֵב, וּבְרִכּוּז הַבֵּט מֵהָר:
בְּדִים, דְּשָׁאִים, שִׁירִים וְיַעְרוֹת
לֹא נִצְחָיִים וְלֹא יָפִים יוֹתֵר
מֵהַפְּנִים חִיּוֹת וְצַעִירוֹת.

לְרֵאוֹת אֶת הָעֵתִיד אֵין אֶפְשָׁרוֹת.
מֵה רְצִינִי כָּאֵן, מֵה מִשְׁחָק, בְּדִיחָה?
אֲז נֶאֱחַל לָהֶם גַּם אֲמֵנוֹת,
גַּם אֶהְבֶּה, טוֹב לֵב. בְּהַצְלָחָה!

על פני גשם, רעם

על פני גשם, רעם,
על התרן קרינה.
לי קרת, כמו פעם
סערה לספינה.

מֵה יְקָרָה – חַג אוֹ סִבֵּל...
לִי כַעַת לֹא חֲשׂוֹב -
אֲתֵרֶסֶק עַל הָאֵבֶל,
אוֹ לְאִשֶׁר אֶעוֹף.

Мне и страшно, и весело,
как тому кораблю...
Не жалею, что встретила.
Не боюсь, что люблю.

פחד ושמחה חשתי,
כמו ספינה במעוף...
לא חבל שפגשתי,
מוכנה לאהב.

Заклинание

Не плачьте обо мне — я проживу
счастливой нищей, доброй каторжанкой,
озябшею на севере южанкой,
чахоточной да злой петербуржанкой
на малярийном юге проживу.

Не плачьте обо мне — я проживу
той хромоножкой, вышедшей на паперть,
тем пьяницей, проникнувшим на скатерть,
и этим, что малюет божью мать,
убогим богомазом проживу.

Не плачьте обо мне — я проживу
той грамоте наученной девчонкой,
которая в грядущести нечеткой
мои стихи, моей рыжея челкой,
как дура будет знать. Я проживу.

Не плачьте обо мне — я проживу
сестры помилосердней милосердной,
в военной бесшабашности предсмертной,
да под звездой Марининой пресветлой
уж как-нибудь, а все ж я проживу.

לחש

ואל תבכו עלי - אמשיך לחיות
שמחה, טובה בעיני, עמל פרה,
ילדת דרום פתאום קפואה בקרח,
חולת שחפת מצפון בלי דרך
עם מחלות דרום - אמשיך לחיות.

ואל תבכו עלי - אמשיך לחיות
כמבקשת נדבות צולעת,
או כמו שתין שכור חסר הדעת,
או כמו אמן ברשלנות פושעת
על יקונו, אבל אמשיך לחיות.

ואל תבכו עלי - אמשיך לחיות
כעוד ילדה שקרוא וכתב לומדת,
עם שאר-פוני כמו שלי, עומדת
בחשכה שלפני רועדת
לדעת את שירי - אמשיך לחיות.

ואל תבכו עלי - אמשיך לחיות
כרחומה מאחיות בצנע,
וגם בקרב בלי לפחד ממנו,
תחת כוכב של קדושותי - מרינה, (*
עוד איכשהו, אבל אמשיך לחיות.

(* הרמז הוא למשוררת רוסית גדולה מרינה צבטיבה

Мы расстаемся — и одновременно

Мы расстаемся — и одновременно
овладевает миром перемена,
и страсть к измене так в нем велика,
что берегами брезгает река,
охладевают к небу облака,
кивает правой левая рука
и ей надменно говорит: — Пока!
Апрель уже не предвещает мая,
да, мая не видать вам никогда,
и распадается Иван-да-Марья.
О, желтого и синего вражда!
Свои растенья вытравляет лето,
долготы отстранились от широт,
и белого не существует цвета —
остались семь его цветных сирот.
Природа подвергается разрухе,
отливы превращаются в прибой,
и молкнут звуки — по вине разлуки
меня с тобой.

Не уделяй мне много времени

Не уделяй мне много времени,
Вопросов мне не задавай.
Глазами добрыми и верными
Руки моей не задевай.

Не проходи весной по лужицам,
По следу следа моего.
Я знаю — снова не получится
Из этой встречи ничего.

Ты думаешь, что я из гордости

אֲנַחְנוּ נִפְרָדִים – וּבְמִקְבִּיל לְפָתַע

אֲנַחְנוּ נִפְרָדִים – וּבְמִקְבִּיל לְפָתַע
שְׁנוּי דְרָמְטִי מִשְׁתַּלֵּט עַל הַפְּלִגְטָה,
וְחֶשֶׁק לְבִגְיָדָה בָּהּ עַד כְּדֵי כֹּה גְדוֹל,
שֶׁהִנְהָר בְּשֵׁתִי גְדוֹתָיו לְבוֹז יְכוּל,
עַנָּן אֶת הַשָּׁמַיִם לֹא רוֹצֵה לְסַבֵּל,
לֵיד יְמִין פְּתָאוּם עוֹשֶׂה נִפְנוּף יָד שְׁמַאל,
אוֹמְרַת לָהּ בִּיהִירוּת: - וְזֶה הַכֹּל!
אֶפְרִיל לֹא מְבַשֵּׁר כְּבָר אֶת בּוֹאוֹ שֶׁל מַאי,
אֶת חֲדָשׁ מַאי שׁוֹב לֹא נִרְאֶה לְנִצַּח,
תָּמַר עוֹזֶבֶת אֶת אֲמִנוֹן, וּבּוֹדֵאִי
הַתְּכוּל לוֹחֵם לוֹ בְּצִהִיבוּת עַד רִצַּח!
הַקִּיץ מְצַמְחִיו הַסְּתִיר מִי עֵין,
קוֹי הָאֶרֶץ וְהַרְחֵב נִפְרָדוֹ,
לְבָן אֵינוֹ קָיָם – גְּלוּיִים לְעֵין
שְׁבַעֲהָ צְבָעִים פְּשׁוּטִים שְׁלוֹ שֶׁהִתְיַתְמוּ.
הַטְּבַע נִהָרַס, הָאֶרֶץ נִהָרְסַת,
הַשֶּׁפֶל בְּגֵאוֹת הַחֶלֶף בְּאֲנָחָה,
צְלִילִים נְדָמוּ – בְּאִשְׁמַת פְּרִדָּה נְחֻפָּזַת
בִּינֵי לָךְ.

אל תבזבז עלי זמן יתר

אל תבזבז עלי זמן יתר
ואל תשאל אותי אף פעם,
כי בעיני אמן ונדר
לגעת בידי אין טעם.

בְּשִׁלּוּלֵיּוֹת אָבִיב בְּמַתַּח
עַל צֶל שֶׁל עִקְבוֹתַי הוֹזָה
אֵל תִּמְהַר, הָרִי לְבֶטַח
דְּבַר שׁוֹב לֹא יֵצֵא מִזֶּה.

אתה חושב בתמך, נער, -

Хожу, с тобою не дружу?
Я не из гордости — из горести
Так прямо голову держу.

אני מעל לכל ידיד?
אך לא מגאונה - מצער
ראשי זקוף כל כך תמיד.

Ни слова о любви...

Ни слова о любви! Но я о ней ни слова,
не водятся давно в гортани соловьи.
Там пламя посреди пустого небосклона,
но даже в ночь луны ни слова о любви!

Луну над головой держать я притерпелась
для пушного труда, для возбужденья дум.
Но в нынешней луне — бессмысленная прелесть,
и стелется Арбат пустыней белых дюн.

Лепечет о любви сестра-поэт-певунья -
вполглаза покошусь и усмехнусь вполрта.
Как зримо возведен из толщи полнолуныя
чертог для Божества, а дверь не заперта.

Как бедный Гоголь худ там, во главе бульвара,
и одинок вблизи вселенской полыньи.
Столь длительной луны над миром не бывало,
сейчас она пройдет. Ни слова о любви!

Так долго я жила, что сердце притупилось
но выжило в бою с невзгодой бытия,
и вновь свежим-свежа в нём чья-то власть и милость.
Те двое под луной — неужто ты и я?

על אהבה אף צליל...

על אהבה אף צליל! אני פלום לא אומרת,
מזמן אין בגרון זמירים, הוא לא פעיל.
שם אש באמצע של רקיע ריק בוערת,
אך גם בליל כזה, על אהבה אף צליל!

את הירח לעצר התחלתי פעם
מעל ראשי, כדי לרגש מחשבות.
כעת, לקסם הירח חסר טעם,
ומתפרש ארבט כמו דיונות לבנות. (*)

על אהב אח-פיטן-זמר בשיר פותח -
אני פוזלת קצת ובחצי חיוך.
נגלה לעין בנוי מעבי הירח
ארמון לאל, והמסלול אליו ערוך.

עד כמה הוא מסכן, רזה, בודד שם, גוגול,
ליד החור בקרח של תבל מבהיל.
עוד לא היה ירח כה בולט באפל,
עכשיו הוא יעבר. על אהבה אף צליל!

חייתי זמן כה רב, לבי קשה כמלט,
אך הוא שרד בקרב עם על הניתי,
ושוב תרם לו מישהו כוחו וחסד.
מתחת לירח – זה אתה אתי?

(*) ארבט – רחוב במוסקבה עם פסל של הסופר גוגול בכניה אליו

О, мой застенчивый герой...

ובכן, גיבור ביטן שלי ...

О, мой застенчивый герой,
ты ловко избежал позора.
Как долго я играла роль,
не опираясь на партнера!

К проклятой помощи твоей
я не прибегнула ни разу.
Среди кулис, среди теней
ты спасся, незаметный глазу.

Но в этом сраме и бреду
я шла пред публикой жестокой -
все на беду, все на виду,
все в этой роли одинокой.

О, как ты гоготал, партер!
Ты не прощал мне очевидность
бесстыжую моих потерь,
моей улыбки безобидность.

И жадно шли твои стада
напиться из моей печали.
Одна, одна — среди стыда
стою с упавшими плечами.

Но опрометчивой толпе
герой действительный не виден.
Герой, как боязно тебе!
Не бойся, я тебя не выдам.

Вся наша роль — моя лишь роль.
Я проиграла в ней жестоко.
Вся наша боль — моя лишь боль.
Но сколько боли. Сколько. Сколько.

ובכן, גיבור ביִשן שלי,
נצלת מבושה בלי פגע.
שחקתי את כל תפקידי
בלי תמיחתך לו רק לרגע!

בלי עזרתך הארוכה
נסיתי להמשיך עדיו.
בין הקלעים, בלי תאורה
עמדת, לא מרגש לעין.

אך בבושה, בהזיות
לקראת סיום כמו למזבח -
הלכתי לקראת כל צרות
מול הקהל המתבדח.

הו, איך צחק כל האולם!
ולא סלחת לי, כמה,
את הפסדי בפני כלם,
את חיוכי הלא פוגע.

צאנך הלה ברוב שקיקה
לשתות את צערי כמו מים.
אני עומדת בשתיקה
לבד, לבד שמוטת כתפיים.

ואיש אינו רואה כעת
אותך, ביִשן, גיבור הערב.
אל נא תרעד, אל תפחד!
כי לא אסגיר אותך כטרף.

והוא שלי, כל התפקיד,
אני הפסדתי כבר בדרמה.
כל הכאב שלי תמיד.
אך איך כואב! וכמה, כמה...

Посвящение

Ты — маленькая ростом. Я — высок.
Ты — весела, но я зато — печален.
На цыпочки ты встанешь — и висок
с моими поравняется плечами.

Вот так мы и встречаем каждый день,
и разница сближает нас глубоко...
О ты, моя коротенькая тень!
Я тень твоя, но павшая далеко.

Пришла. Стоит. Ей восемнадцать лет...

Пришла. Стоит. Ей восемнадцать лет.
— Вам сколько лет? — Ответила: — Осьмнадцать.-
Многоугольник скул, локтей, колен.
Надменность, угловатость и косматость.

Все чудно в ней: и доблесть худобы,
и рыцарский какой-то блеск во взгляде,
и смуглый лоб... Я знаю эти лбы:
ночь напролет при лампе и тетради.

Так и сказала: — Мне осьмнадцать лет.
Меня никто не понимает в доме.
И пусть! И пусть! Я знаю, что поэт! -
И плачет, не убрав лицо в ладони.

Люблю, как смотрит гневно и темно,
и как добра, и как жадна до боли.
Я улыбаюсь. Знаю, что — давно,
а думаю: давно ль и я, давно ли?..

הקדשה

את כה קטנה. אני הרבה יותר גבוה.
את עליזה, אבל אני עצוב מאד.
על קצות אצבעותיך תעלה עד גבה
של כתפותי. אולי על קצות האצבעות.

וכך מתחיל ומסתיים לנו כל בוקר,
אך ההבדל, הוא מקרב אותך אלי...
צללית קצרה שלי, את — מאותו החמרה!
אני צלך, אשר נפל רחוק מדי.

באה. עומדת. בת שמונה עשרה...

באה. עומדת. בת שמונה עשרה.
- בת כמה את? - שמונה עשרה כבר. - חרש.
ברכיים, מרפקים — חדות מראה,
ויהירות, פראות שער ורגש.

הכל נפלא בה: אמן של רזון,
וזהר אבירי בעין בוערת,
מצחה כהה... לילות השגעון
לאור המנורה עם המחברת.

כה היא אמרה: - שמונה עשרה. - מהר:
- בבית אף אחד זה לא יודע
ולא מבין: הנני משורר! -
בוכה ללא ידים על פניה.

אני אוהבת איך היא מביטה:
כועסת, נדיבה, כמהה, כואבת.
אני נזכרת בחינה — עתה
גם לי קרה או כבר מזמן סחבת?

Прощается. Ей надобно — скорей,
не расточив из времени ни часа,
робеть, не зная прелести своей,
печалиться, не узнавая счастья...

Прощание

А напоследок я скажу:
прощай, любить не обязуйся.
С ума схожу. Иль восхожу
к высокой степени безумства.
Как ты любил? Ты пригубил
погибели. Не в этом дело.
Как ты любил? Ты погубил,
но погубил так неумело.
Жестокость промаха... О, нет
тебе прощенья. Живо тело,
и бродит, видит белый свет,
но мое тело опустело.
Работу малую висок
еще вершит. Но пали руки,
и стайкою, наискосок,
уходят запахи и звуки.

Сказка о дожде

Е.Евтушенко

1

Со мной с утра не расставался Дождь.
— О, отвяжись! — я говорила грубо.
Он отступал, но преданно и грустно
вновь шел за мной, как маленькая дочь.

Дождь, как крыло, прирос к моей спине.

שְׁלוֹם! וְהִיא יוֹצֵאת לְעַמְלָה
בְּלִי לְבַזְבֵּז שְׂעָה. הִיא מְמַהֶרֶת
לְהִתְבַּיֵּשׁ, בְּלִי דַעַת עַל קִסְמָה,
לְכָאֵב, בְּלִי דַעַת כְּמָה מְאַשְׁרֵת ...

פרדה

וּלְבַסּוֹף תִּשְׁמַע אוֹתִי:
בְּאַהֲבָה אֵין חוֹב לְפָרַע.
יוֹצֵאת אָנִי מִדַּעַתִּי,
אוֹ שְׁגֵעוֹנִי עוֹלָה לְגַבְהִי.
וְאִיךָ אַהֲבָתְךָ? לֹא חָשׁוּב.
לְגַמְתָּ קֶטֶל. לֹא יְדַעַתָּ
אִיךָ זֶה לְקַטֵּל, וּבְלִי לְחַשֵּׁב,
בְּלִי לְשִׁים לֵב פְּשׁוּט קֶטֶלֶת.
אַכְזָרִיּוֹת שֶׁל טַעִיָּה...
לְסַלֵּחַ? לֹא. הַגּוֹף גּוֹנֵעַ,
עוֹד מְשׁוּטֵט כְּהַזְיָה,
אַךְ רִיק כְּלוֹ מִתְנַעֲנֵעַ.
הַצֵּדֵעַ כְּמוֹ בְּתִמְהוֹן
פּוֹעֵל. אַךְ נִשְׁמָטוּ יְדֵימִי,
כְּלֶהֱקֶה בְּאַלְכִסּוֹן,
רִיחוֹת, קוֹלוֹת עוֹזְבִים עֲדִין.

מעשיה על גשם

י. יבטושנקו

1

הַיּוֹם מִמֶּנִּי גֶשֶׁם לֹא נִפְרָד.
דְּבַרְתִּי בְּגִסוּת. - הוּ, רַד מִמֶּנִּי!
הוּא קָצַת נְסוּג, אָבֵל לֹא עֲזַבְנִי,
שׁוּב אַחֲרַי עֵקֵב, תִּינִיקֵת בֵּת.

הַגֶּשֶׁם, כְּמוֹ כָּנֵף, נִדְבֵק לְעוֹר גִּבִּי.

Его корила я: — Стыдись, негодник!
К тебе в слезах взывает огородник!
Иди к цветам! Что ты нашел во мне?

Меж тем вокруг стоял суровый зной.
Дождь был со мной, забыв про все на свете.
Вокруг меня приплясывали дети,
как около машины поливной.

Я, с хитростью в душе, вошла в кафе.
Я спряталась за стол, укрытый нишей.
Дождь за окном пристроился, как нищий,
и сквозь стекло желал пройти ко мне.

Я вышла. И была моя щека
наказана пощечиною влаги,
но тут же Дождь, в печали и отваге,
омыл мне губы запахом щенка.

Я думаю, что вид мой стал смешон.
Сырым платком я шею обвязала.
Дождь на моем плече, как обезьяна,
сидел. И город этим был смущен.

Обрадованный слабостью моей,
он детским пальцем щекотал мне ухо.
Сгущалась засуха. Все было сухо.
И только я промокла до костей.

.....

Стихотворение, написанное давным-давно

Пятнадцать мальчиков,
а может быть, и больше,

נִזְפָתִי בּוֹ – נוּ, מִתְבַּיֵּשׁ, פּוֹשְׁעַ!
רְאֵה אֵיךְ הַגֶּן קוֹרֵא לְךָ דּוֹמְעַ!
לְךָ לְפָרְחִים! וְמָה מִצְאָתְ בִּי?

בִּינְתִים, חוּם קִשָּׁה בְּעִיר הַיָּה.
הַגֶּשֶׁם עַל-יְדֵי לְחַדֵּל שׁוֹכֵחַ.
הַיְלָדִים רוֹקְדִים סְבִיבִי בְּקוֹל שְׂמֵחַ,
כְּמוֹ סְבִיב לְמִכּוֹנָה לְהִשְׁקִיָּה.

לְבֵית קֶפֶה נִכְנַסְתִּי עֲרֻמוּמִית
וְשֵׁם בְּתוֹךְ הַכּוֹף סְמוּיָה שְׁהִיתִי.
הַגֶּשֶׁם, כְּמוֹ קִבְצָן, בְּחוּץ רְאִיתִי
נִמְשָׁךְ אֵלַי מִבְּעַד לְזִכּוּכִית.

יְצָאֲתִי, וְהִרְגִישׁוּ לְחַיִּי
סְטִירַת לְחוֹת, נִמְרָצַת וְנִרְגָּשַׁת,
אֲבָל בְּאַמְץ רַב שִׁטַּף הַגֶּשֶׁם
בְּנִיחוּחוֹ שֶׁל גּוֹר קֵט אֶת שִׁפְתֵי.

חֲשַׁבְתִּי שְׁמֵרָאֵי הַפֶּךְ לְמִגְחֶךָ.
עַל צוּאֵרֵי קִשְׁרֹתַי לִי מִטְפֹּחַת.
הַגֶּשֶׁם עַל כְּתָפִי, כְּמוֹ קוֹף; וְיַחַד
הַעִיר הַיְתֵה בְּמִבּוֹכָה מִכָּךְ.

אֶךְ מִרְצָה מְחוּלְשֵׁתִי, דָּגְדָּג
הַגֶּשֶׁם בְּאַזְנֵי וְשֵׁר בְּרִקְעָה.
הַכֹּל יִבֵּשׁ. בְּצִרְתָּ הַעֲמִיקָה,
וְרַק אֲנִי נִרְטַבְתִּי בְּשׁוֹגֵג.

.....

השיר שנכתב לפני זמן רב

כְּחֻמְשָׁה עֶשְׂרֵי בָנִים,
אוּלֵי יוֹתֵר,

а может быть, и меньше, чем пятнадцать,
испуганными голосами мне говорили:
"Пойдем в кино или в музей
изобразительных искусств".
Я отвечала им примерно вот что:
"Мне некогда".

Пятнадцать мальчиков
дарили мне подснежники.
Пятнадцать мальчиков мне говорили:
"Я никогда тебя не разлюблю".
Я отвечала им примерно вот что:
"Посмотрим".

Пятнадцать мальчиков
преувеличенно свободно,
а подчас злорадно
приветствуют меня при встрече,
приветствуют во мне при встрече
свое освобождение,
нормальный сон и пищу...

Напрасно ты идешь, последний мальчик.
Поставлю я твои подснежники в стакан,
и коренастые их стебли обрастут
серебряными пузырьками.
Но, видишь ли, и ты меня разлюбишь,
и, победив себя, ты будешь говорить
со мной надменно,
как будто победил меня,
а я пойду по улице, по улице...

Цветы

Цветы росли в оранжерее.

אולי פחות מחמשה עשר,
בקול קצת מִפֶּחַד אָמְרוּ לִי:
"בוא נלך בִּיחד לקולנוע או למוזיאון
אמנות".
עניתי להם משהו כזה:
"לא, אין לי זמן".

כחמשה עשר בנים
נתנו לי פרח.
כחמשה עשר בנים אָמְרוּ לִי:
"אהבתי אליך לא תפסק לעד."
עניתי להם משהו כזה:
"אנחנו עוד נראה".

כחמשה עשר בנים
בחפזיות מגזמת,
ולפעמים גם בשמחה לאיד,
תמיד אומרים "שלום!" בעת פגישה,
כי מברכים, בעת פגישה,
את שחרורם,
שנה ואכל נאותים ...

הה, ילד אחרון, אתה הולך לשיא.
אשים את פרחיך בכוס,
גבעוליהם החסונים שם יתכסו
בועות של כסף.
אך עוד תראה: אהבתך אלי עוד תפסק,
וכשכבר תנצח את עצמך, עוד תדבר
אתי ביהירות,
כאלו נצחת כבר אותי,
ואנ אלך ברחוב, ברחוב ...

פרחים

פרחים גדלו בחממה מוארת.

Их охраняли потолки.
Их корни сытые жирели
и были лепестки тонки.

Им подсыпали горький калий
и множество других солей,
чтоб глаз анютин желто-карий
смотрел круглей и веселей.

Цветы росли в оранжерее.
Им дали света и земли
не потому, что их жалели
или надолго берегли.

Их дарят празднично на память,
но мне — мне страшно их судьбы,
ведь никогда им так не пахнуть,
как это делают сады.

Им на губах не оставаться,
им не раскачивать шмеля,
им никогда не догадаться,
что значит мокрая земля.

Я и ты

О, уезжай! Играй, играй
в отъезд. Он нас не разлучает.
Ты — это я. И где же грань,
что нас с тобою различает?
Я сам разлуку затевал,
но в ней я ничего не понял.
Я никогда не забывал
тебя. И о тебе не помнил.
Мне кажется игрой смешной

הם נשמרו מתחת לתקרות.
כל כך דקים היו עלי כותרת,
ושרשים שבעי תערובות.

עליהם נשפכו לשפע דשן
וכל מיני מלחים כמו אשלגן,
כדי שתמיד יהיה לקרקע דושן,
יזהר לבן, כחל וארגמן.

פרחים גדלו בהממה מוארת.
נתנו להם אור, אדמה, אור -
לא כי היו חומלים על התפארת
או שרצו לשמר לזמן סביר.

אותם נותנים כסמל, כמזכרת,
אבל לי כה עצוב מגורלם,
הם לא יריחו לעולם, כמו ירד,
אשר פורח בגנים אי-שם.

הם לא יגעו אף פעם לשפתיים,
אף פעם לא יטלטלו דבורה,
ולא ידעו מה זה מקור של מים
בין אבנים על אדמה שחורה.

אני ואת

הו, סע! ושחקי לך בתרגיל
של נסיה. נתקי בינינו.
את זה אני. איפה הגבול
שלהבדיל יכול בין שנינו?
תחבלתי בעצמי פרדה,
אך אחרי עקבו עיניך.
ולא שכחתי אז, ילדה,
אותך. גם בלי לזכר עליך.
והפרדה בינינו לי

мое с тобою расставанье.
Ты — это я. Меж мной и мной
не существует расстоянья.
О глупенькая! Рви цветы,
спи сладко иль вставай с постели.
Ты думаешь, что это ты
идешь проспектом Руставели?
А это — я. Мои глаза
ты опускаешь, поднимаешь,
моих знакомых голоса
ты слушаешь и понимаешь...
И лишь одно страшит меня
и угрожает непрестанно:
ты — это я. Ты — это я!
А если бы меня не стало?

נראת כמין משחק בלי טעם:
מרחק ביני לבין עצמי
אינו יכול להיות אף פעם.
טפשות! אם תקחי פרחים,
או תשני... מקרים כאלה,
אזי, מה דעתך, האם
זאת את ברחוב של רוסטולי?
לא, זה אני. זאת בעיני
לראיה את משתמשת,
ולקולות של חברי
את מקשיבה ומפרשת...
דבר אחד מפחיד אותי
ומאים עלי בלי רתע:
את זה אני. את זה אני!
ומה אם אעלם לפתע?